

Shari Lapena

Cineva cunoscut

Traducere din limba engleză de
Dora Constantinovici

3
TREI

Lui Manuel

BOOKZONE

Prolog

Vineri, 29 septembrie

Stă în bucătărie și privește prin ferestrele mari din spate. Se întoarce spre mine — într-o fluturare de părșaten, foarte des și văd confuzia, apoi frica instalată brusc în ochii săi căprui larg deschiși. Ea a evaluat deja situația, pericolul. Ne privim direct, ochi în ochi. Arată ca un animal frumos, speriat. Dar nu-mi pasă. Simt cum sunt cuprins de intensitatea furiei pure, necontrolate; nu mi-e deloc milă de ea.

Amândoi suntem conștienți de ciocanul din mâna mea. Timpul pare să încetinească. Ar trebui să se întâmple rapid, dar senzația e cu totul alta. Gura ei se deschide, gata să spună ceva. Dar nu mă interesează ce anume vrea să spună. Poate că avea de gând să țipe.

Fac un salt în față și o lovesc, brațul meu se mișcă fulgerător, iar ciocanul îi izbește cu putere fruntea. Lovitura produce un sunet sinistru, dar și un jet impresionant de sânge care țâșnește instantaneu. Apoi din gura ei nu mai iese decât un geamăt. Începe să cadă din picioare

exact atunci când își ridică mâinile spre mine, de parcă ar implora milă. Sau poate că vrea să apuce ciocanul. Se clatină, ca o vită la abator, pe cale să se prăbușească. Acum capul ei este mai jos și lovesc din nou cu ciocanul, și mai puternic, de data asta mai sus, în creștet. Când balansez ciocanul încă o dată, am mai multă forță și vreau să termin ce-am început. Ea stă acum în genunchi, chirchită și nu-i pot vedea fața. Cade apoi cu capul înainte, cu chipul în jos și rămâne nemișcată.

Stau deasupra ei și respir cu greutate, în timp ce din ciocanul pe care încă-l țin în mână sângele picură direct pe podea. Trebuie să fiu sigur că a murit, așa că o mai lovesc de câteva ori. Brațul mi-a obosit și respirația mi-e chinuită. Ciocanul este acoperit cu o pojghiță de sânge închegat, iar hainele mele sunt mânjite și ele cu sânge. Mă întind spre ea și o întorc pe spate. Un ochi este zdrobit. Celălalt e încă deschis, dar nu se mai vede nicio urmă de viață.

Luni, 2 octombrie

Aylesford, un oraș din regiunea Valea Hudson, statul New York, este o zonă cu multe locuri fermecătoare — de departe cel mai atractiv dintre ele îl reprezintă centrul istoric de-a lungul râului Hudson, cu cele două poduri maiestruose care atrag privirile tuturor. Valea Hudson este, de altfel, renumită pentru frumusețea sa naturală și pentru faptul că, dacă traversezi râul, la doar o oră de mers cu mașina pe autostrăzi în mare parte bune, vei ajunge adânc în munții Catskill și în orașele montane presărate printre aceștia. Gara din Aylesford are parcare generoasă și trenuri frecvente înspre și dinspre New York; poți să ajungi în Manhattan în mai puțin de două ore.

Pe scurt, este un loc agreabil în care să locuiești. Există desigur și probleme, așa cum sunt peste tot.

Robert Pierce intră în secția de poliție Aylesford — aflată într-o clădire nouă, modernă, din cărămidă și sticlă — și se apropie de recepție. Polițistul îmbrăcat în uniformă de la birou tastează ceva la un computer și îi aruncă o privire, cu mâna ridicată pentru a-i indica faptul că ceea ce face mai durează o secundă.

Ce ar spune un soț normal? Robert își drege glasul.

Polițistul își ridică ochii spre el.

— Imediat, doar un minut.

Robert îl așteaptă să termine ce-are de făcut la computer. Într-un final, polițistul îl întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Aș dori să raportez o persoană dispărută.

Polițistul îi acordă acum lui Robert toată atenția.

— Cine a dispărut?

— Soția mea. Amanda Pierce.

— Numele dumneavoastră?

— Robert Pierce.

— Când v-ați văzut ultima dată soția?

— Vineri dimineață, când pleca spre serviciu.

Își curăță gâtul din nou.

— De la birou urma să meargă să-și petreacă weekendul cu o prietenă. A plecat de la locul de muncă conform planului, dar nu s-a mai întors acasă noaptea trecută. Azi e deja luni și ea încă nu e acasă.

Ofițerul îi aruncă priviri iscoditoare. Robert simte cum roșește sub privirile cercetătoare ale omului. Știe cum pare ceea ce tocmai a spus, dar nu trebuie să se lase deranjat de situație. Trebuie să facă asta. Trebuie să-și raporteze soția dispărută.

— Ați încercat să o sunați?

Robert îl privește stupefiat. Îi vine să-l întrebe: *Crezi că sunt prost?* Dar n-o face. În schimb, spune cu vocea stinsă:

— Sigur că am încercat să o sun. De mai multe ori. Dar intră robotul și ea nu mă sună înapoi. Probabil și-a închis telefonul.

— Dar prietena?

— Ei bine, de asta sunt îngrijorat, recunoaște Robert, apoi ia o pauză neinspirată.

Ofițerul îl așteaptă să continue.

— Am sunat-o pe prietena ei, Caroline Lu și... spune că nu aveau planuri pentru acest weekend. Nu știe unde este Amanda.

Se lasă tăcerea, iar ofițerul zice:

— Înțeleg.

Se uită la Robert îngrijorat, de parcă i-ar fi milă de el. Lui Robert nu-i place.

— Ce bagaj avea? Întreabă polițistul. O valiză? Pașaportul?

— Avea un bagaj pentru weekend, da, unul mic, doar pentru o noapte. Și poșeta ei. Eu... nu știu dacă și-a luat pașaportul. A spus că urma să parcheze la gară și să ia trenul spre Manhattan pentru un weekend de cumpărături cu Caroline. Dar primul lucru pe care l-am făcut de dimineață a fost să trec prin parcare și nu i-am văzut mașina acolo.

— Nu vreau să par insensibil, spune polițistul, dar... sunteți sigur că nu are pe altcineva? Și că vă minte în legătură cu asta? Adică, dacă a mințit despre un weekend petrecut cu prietena... poate că nu e, de fapt, chiar dispărută — adaugă el cu blândețe.

— Nu cred că ar face asta. Mi-ar mărturisi. Nu m-ar lăsa pur și simplu să aștept așa.

Știe că spunând asta pare încăpățânat.

— Vreau să o raportez dispărută, insistă el.

— Ați avut probleme acasă? Căsătoria e fără probleme? întreabă polițistul.

— E bine, da.

— Copii?

— Nu.

— În regulă. Permiteți-mi să notez toate aceste detalii și o descriere fizică și vom vedea ce putem face, spune polițistul reticent. Dar, sincer, pare că a plecat de bunăvoie. Probabil că se va întoarce. Oamenii pleacă de acasă tot timpul. Ați fi surprins.

Robert îl privește pe polițist cu răceală.

— Nici măcar nu aveți de gând să o căutați?

— Puteți să-mi spuneți care e adresa dumneavoastră, vă rog?

Unu

Sâmbătă, 14 octombrie

Olivia Sharpe stă în bucătăria ei, cu o ceașcă de cafea, și privește în gol prin ușile glisante de sticlă, către curtea din spate. E mijlocul lui octombrie, iar arțarul de lângă gardul din spate arată splendid, îmbrăcat în toate nuanțele frunzelor sale roșii, portocalii și galbene. Iarba încă mai este verde, dar restul grădinii a fost deja pregătit pentru iarnă; nu mai este mult până la primul îngheț, crede ea. Dar pentru moment se bucură de lumina gălbuie a soarelui, care trece prin curte și se strecoară, înclinându-se, în bucătăria ei imaculată. Sau încearcă. Este greu să te bucuri de orice atunci când clocotești în sinea ta.

Fiul ei, Raleigh, încă nu s-a trezit. Da, este sâmbătă, și el a fost la școală toată săptămâna, dar este ora două după-amiaza, iar faptul că el încă doarme o scoate din sărite. Își lasă cafeaua și se forțează să urce încă o dată pe scările acoperite cu covor, care duc spre etajul al doilea. Ezită în fața ușii dormitorului fiului ei, își amintește să nu tipe, apoi bate ușor și deschide ușa. Așa cum se aștepta,

doarme dus. Capul lui încă este acoperit de pătura pe care și-a tras-o peste ultima dată când a intrat ea, acum o jumătate de oră. Știe foarte bine că urăște s-o audă spunându-i să se trezească, dar nu e ca și cum s-ar trezi de bunăvoie, iar ea ce-ar trebui să facă, să-l lase să doarmă toată ziua? La sfârșit de săptămână îi place să-i permită puțină relaxare, dar pentru numele lui Dumnezeu, este deja după-masă.

— Raleigh, trezește-te. Este trecut de ora două.

Își urăște vocea tăioasă, dar consumă atât de multă energie tot încercând să-l convingă pe acest băiat să coboare din pat, încât e greu să-și ascundă iritarea.

El e neclintit. Ea rămâne nemișcată privindu-l de sus, simțind un amestec complicat de dragoste și frustrare. Este un băiat bun. E un elev inteligent, dar lipsit de motivație. Complet adorabil. Foarte leneș — nu doar că nu se trezește singur, dar nu-și face nici temele și n-o ajută nici la treburile din casă fără ca ea să-l împingă mereu de la spate. El îi spune că îi urăște sâcâiala asta constantă. Ei bine, urăște și ea să fie sâcâitoare. Îi zice că dacă ar fi făcut de la bun început ceea ce i-a cerut, atunci ea nu ar fi fost nevoită să-i tot repete, însă el nu pare să înțeleagă. Se gândește că o fi de la vârstă, băieții de șaisprezece ani sunt crimă și pedeapsă. Speră că pe la optsprezece sau nouăsprezece ani cortexul lui prefrontal se va dezvolta mai mult și va fi mai activ, va începe să devină mai responsabil.

— Raleigh! Haide, trezește-te.

El nu se mișcă, nu pare conștient de existența ei, nici măcar un mormăit nu scoate. Observă că telefonul lui mobil e așezat cu ecranul în sus pe noptieră. Dacă nu se trezește, foarte bine, i-l va confisca. Își imaginează cum

își va întinde mâna, va pipăi atent noptiera, apoi își va da așternuturile jos de pe cap. Înhață telefonul și iese din cameră, trântind ușa în urma ei. El va fi furios, dar și ea este furioasă. Se întoarce în bucătărie și pune telefonul pe blat. Ping. Un mesaj. Nu și-a băgat niciodată nasul în telefonul sau computerul fiului ei. Nu-i știe parolele, are încredere deplină în el. Dar acest mesaj este chiar în fața sa, n-are cum să nu-l observe.

Ai dat spargerea aseară?

Ea îngheață. Ce naiba înseamnă asta? Un alt ping.

Ai găsit ceva bun?

Stomacul i se întoarce pe dos.

Dă-mi mesaj când te trezești.

Ridică telefonul și se uită fix la el, așteptând un alt mesaj, dar nu se întâmplă nimic. Încearcă să-l deschidă, dar, desigur, este protejat de o parolă.

Fiul ei a fost plecat aseară, i-a spus că merge la un film. Cu un prieten, dar nu a zis cu care dintre ei.

Se întreabă ce să facă. Ar trebui oare să-l aștepte pe tatăl lui să se întoarcă de la magazinul de bricolaj? Sau ar trebui să-și confrunte fiul mai întâi? Se simte teribil de neliniștită. Este posibil ca Raleigh să fi intrat în belele? Nu-i vine să creadă. Este leneș, dar nu-i genul de copil care să intre în încurcături. Nu a mai avut niciodată probleme cu el. Are un cămin frumos, o viață confortabilă și doi părinți care îl iubesc. N-ar fi în stare să...

Dacă asta este exact ceea ce pare — tatăl lui va fi și el furios. Poate ar fi mai bine să vorbească întâi cu Raleigh.

Urcă scările în grabă, iar dragostea și frustrarea pe care le simțise înainte sunt date imediat deoparte și înlocuite cu un amestec și mai complicat de furie cu teamă. Dă buzna în cameră cu telefonul strâns în pumn și îi

smulge pătura de pe cap. El deschide ochii încă tulburi de somn; pare furios, ca un urs proaspăt trezit. Dar și ea e furioasă. Îi ține telefonul mobil în față.

— Ce ai făcut aseară, Raleigh? Și nu mă aburi că ai fost la film, pentru că nu cred așa ceva. Ar fi bine să-mi spui tot înainte să ajungă tatăl tău acasă.

Inima ei mai are puțin și iese din piept din cauza îngrijorării. *Oare ce-a făcut?*

* * *

Raleigh se uită în sus spre mama sa, care îl fixează, cu telefonul lui în mână. Ce naiba face cu telefonul lui? Ce tot zice? E iritat, dar încă pe jumătate adormit. Nu se poate trezi așa, instantaneu; are nevoie de timp ca să-și revină.

— Ce? reușește să îngaiame într-un final.

E supărat pentru că a intrat peste el în timp ce încă dormea. Mereu încearcă să-l trezească. Își dorește ca toată lumea să-și facă programul în funcție de programul ei. Toți știu că mama lui este mai degrabă obsedată de control. Ar trebui să învețe să se relaxeze. Dar acum arată de parcă i-ar fi sărit muștarul rău de tot. Îl privește într-un fel pe care nu-și amintește să-l mai fi văzut vreodată. Brusce se întrebă cât o fi ceasul, se întoarce spre radioul cu ceas — e ora două și cincisprezece minute. Mare lucru, n-a murit nimeni. Inima lui pare că a sărit o bătaie, în timp ce el își ține respirația. Ce știe mai exact? A reușit să intre în telefonul lui? Dar apoi își amintește că ea nu are parola și începe să respire din nou.

— Tocmai mă uitam la telefonul tău când ai primit un mesaj.

Raleigh se străduiește să se ridice, în timp ce creierul i se oprește pe loc. Rahat. Ce a văzut?

— Ia uită-te, spune ea și îi aruncă telefonul.

El butonează telefonul și vede mesajele blestemate de la Mark. Stă acolo holbându-se la ele, întrebându-se cum să iasă din situația asta. Îi este frică să-și privească mama în față.

— Raleigh, uită-te la mine, spune ea.

Zice asta mereu atunci când este extrem de furioasă. Se uită încet, în sus, spre ea. Acum e, în sfârșit, complet treaz.

— Ce înseamnă aceste mesaje?

— Ce mesaje? spune el făcând pe prostul și încercând să tragă de timp.

Dar știe că a fost prins. Mesajele sunt destul de clare. Cum de-a putut Mark să fie atât de prost? Se uită din nou la telefon; este mai ușor decât să privească chipul mamei sale. **Ai dat spargerea aseară? Ai găsit ceva bun?**

Începe să se panicheze. Creierul său nu poate inventa nimic destul de rapid și de plauzibil pentru a-și liniști mama. Tot ce poate spune este un disperat:

— Nu e ceea ce pare!

— Oh, ce bine că m-ai lămurit, spune mama lui cu cea mai sarcastică voce din lume. Pentru că ceea ce *pare* e că ai dat o spargere azi-noapte!

Vede o porțiță de scăpare.

— Nu e ce-ți imaginezi. N-am *furat*.

Ea îi aruncă o privire furioasă și spune:

— Ar fi bine să-mi zici totul, Raleigh. Fără rahaturi.

Știe că nu poate ieși din asta negând. Este prins ca un șobolan într-o capcană, iar acum tot ce poate face este să mai reducă din daune.

— M-am strecurat în casa cuiva, dar nu ca să fur. A fost mai degrabă... doar să arunc un ochi prin casă, murmură el.

— Ai intrat pe bune în casa cuiva aseară? îl întreabă îngrozită mama. Nu pot să cred asta! Raleigh, ce-a fost în capul tău?

Își ridică mâinile în sus, exasperată.

— De ce naiba ai face asta?

Stă acolo pe pat, mut, pentru că nu știe cum să explice. O face pentru că îi provoacă o emoție, un fior. Îi place să intre în casele altor persoane și să le pirateze computerele. Nu îndrăznește însă să-i spună asta. Ar trebui să fie fericită totuși că nu consumă droguri.

— A cui era casa? întreabă ea acum.

Mintea lui paralizează de tot. Nu poate să-i spună asta. Dacă îi zice în casa cui a fost noaptea trecută, ea o va lua ragna complet. Gândul la consecințele acestui lucru este insuportabil.

— Nu știu, minte el.

— Ei bine, unde era?

— Nu-mi amintesc. Ce mai contează? Nu am luat nimic! Nici măcar nu vor afla că am fost acolo.

Mama lui își apleacă fața spre el și îi spune:

— Oh, vor afla, crede-mă!

O privește cu teamă.

— Ce vrei să spui?

— Te vei îmbrăca, apoi îmi vei arăta casa în care ai intrat, apoi vei bate la ușă și îți vei cere scuze.

— Nu pot, spune el cu disperare.

— Poți și chiar o vei face, zice ea. Indiferent că vrei sau nu.

Începe să transpire.

— Mamă, nu pot. Te rog, nu mă obliga.

Ea îl privește bătătoare.

— Ce-mi mai ascunzi? întrebă ea.

Dar chiar în acel moment aude cum se deschide ușa de la intrare și pe tatăl său fluierând în timp ce lasă cheile pe masa din hol. Inima lui Raleigh începe să bată tare și i se face rău. Se poate descurca cu mama lui, dar tatăl său — nu suportă să se gândească la cum va reacționa acesta. Nu a luat deloc în calcul acest lucru; nu s-a gândit niciodată că va fi prins. Fututu' de Mark.

— Ridică-te, acum!, poruncește mama lui, smulgând și restul de așternuturi de pe el. Vom vorbi cu tata.

Transpiră tot în timp ce coboară scările, încă îmbrăcat în pijamale. Când intră în bucătărie, tatăl își ridică privirea surprins. Și-a dat seama, evident, din expresiile lor că ceva nu e în regulă. Fluieratul se oprește brusc.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Poate că ar fi mai bine să ne așezăm cu toții, spune mama, scoțând un scaun de sub masa din bucătărie.

— Raleigh are ceva să-ți spună, ceva ce n-o să-ți placă.

Toți se așază. Sunetul scaunelor care zgârie podeaua irită nervii sensibili ai lui Raleigh ca sunetul unghiilor pe o tablă de scris. Trebuie să mărturisească. Știe asta. Dar nu trebuie să le spună tot. Acum este mai treaz, lucid, mai capabil să gândească.

— Tată, îmi pare nespus de rău și știu că am greșit, începe el. Vocea îi tremură, dar crede că a început bine totuși. Fruntea tatălui său s-a întunecat însă deja, iar Raleigh se teme. Ezită.

— Ce naiba ai făcut, Raleigh?

Se uită spre tatăl lui, dar nu-și găsește cuvintele. Pentru o clipă, se simte complet paralizat.

— A spart casa cuiva, spune în cele din urmă mama lui.

— Ce?

Nu există nicio confuzie legată de șocul și furia din vocea tatălui său. Raleigh își lasă rapid privirile-n podea. Zice:

— Nu am *spart* nimic, m-am *strecurat* în casă.

— De ce dracu' ai făcut asta? întrebă tatăl.

Raleigh ridică din umeri, dar nu răspunde. Încă se uită în podea.

— Când?

Maică-sa îl atinge cu o mână pe umăr.

— Raleigh?

În cele din urmă, ridică totuși capul și se uită la tatăl său.

— Noaptea trecută.

Acesta îi întoarce privirile cu gura deschisă.

— Tu vrei să spui că în timp ce eram aici cu prietenii noștri la cină și tu ar fi trebuit să fii la cinematograful, de fapt te-ai strecurat în *casa* altcuiva?

Volumul vocii a tot crescut până când, spre sfârșitul întrebării, tatăl său țipă de-a binelea. Pentru o clipă, apoi se lasă liniștea. Aerul vibrează încărcat de tensiune.

— Ai fost singur sau a mai fost cineva cu tine?

— Singur, mormăie el.

— Deci nici măcar nu ne putem consola cu ideea că altcineva te-a convins să ai acest *comportament complet inacceptabil, criminal*?

Tot ce-și dorește Raleigh este să-și acopere urechile cu mâinile, să nu mai fie nevoit să-și audă tatăl urlând, dar știe că acest lucru mai rău l-ar ațâța. E conștient de gravitatea faptului că a acționat de unul singur.

— A cui era casa?

— Nu știu.

— Deci ce s-a întâmplat?

Tatăl său se uită scurt la mama lui, apoi privirile se întorc iar spre el.

— Ai fost prins?

Raleigh clatină din cap în timp ce mama lui spune:

— Nu. Am văzut un mesaj pe telefonul lui mobil. Raleigh, arată-i tatălui tău mesajele.

Raleigh deschide telefonul și i-l întinde, iar tatăl său se uită la ecran neîncrezător.

— Iisuse, Raleigh! Cum ai putut? Ai mai făcut asta și altă dată?

Un lucru e clar despre tatăl său — el știe exact ce întrebări să pună. Lucruri pe care mama lui, aflată sub influența șocului, nu s-a gândit să le întrebe. Raleigh *a mai* făcut-o de câteva ori.

— Doar încă o dată, minte el, evitând să se uite în ochii tatălui său.

— Așadar, ai spart două case.

Dă din cap afirmativ.

— Mai știe cineva?

Raleigh clatină din cap.

— Bineînțeles că nu.

— *Bineînțeles că nu*, repetă sarcastic tatăl său.

Sarcasmul tatălui este de o mie de ori mai rău decât al mamei sale.

— Prietenul tău știe. Cine e?

— Mark. De la școală.

— Altcineva?

Raleigh clatină din cap reținut.

— Există vreun mod prin care ai putea fi descoperit? Camere de supraveghere?

Raleigh clatină din nou din cap și își ridică ochii spre tatăl său.

— Nu existau camere de securitate. Am verificat.

— Iisuse. Nu-mi vine să cred. Se presupune că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Nici măcar nu vor bănuși că am fost acolo, spune Raleigh defensiv. Am fost foarte atent. I-am zis mamei deja — nu am luat nimic. N-am stricat nimic.

— Atunci ce făceai acolo?

— Nu știu. Doar mă uitam prin casă, presupun.

— *Doar mă uitam prin casă, presupun, repetă tatăl său, ceea ce îl face pe Raleigh să se simtă de șase ani.*

— La ce te uitai? La lenjeria de damă?

— Nu! strigă Raleigh, înroșindu-se puternic, jenat.

Doar nu e vreun pervers. Apoi mormăie reținut:

— Mă uitam în calculatoarele lor.

— *Dumnezeule mare, strigă tatăl său, ai intrat în computerele oamenilor?*

Raleigh încuviințează, simțindu-se îngrozitor. Tatăl său lovește masa și se ridică. Începe să se plimbe nervos prin bucătărie, uitându-se la Raleigh.

— Oamenii nu folosesc parole?

— Uneori le pot sparge, spune el, cu vocea tremurândă.

— Și ce făceai în timp ce te uitai așa, din curiozitate, prin calculatoarele personale ale oamenilor?

— Păi...

Și totul se întâmplă foarte rapid. Își simte gura cum se strâmbă în timp ce încearcă să nu plângă.

— Tot ce am făcut a fost să trimit niște farse din contul de e-mail al cuiva.

Și apoi, în mod complet neașteptat, izbucnește în lacrimi.